

Arrest

nr. 145 373 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}). De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die *loco* advocaat C. KALENGA NGALA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 18 februari 2011 is verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijke en voorwaardelijke verblijfsmachtiging.

Op 3 augustus 2012 wordt de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging geweigerd.

Op 21 november 2013 diende verzoekster een aanvraag tot toelating van verblijf in op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 6 mei 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}). Op dezelfde dag nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

De voormelde beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot verblijf van 6 mei 2014 was gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 1

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 21.11.2013 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door: [...]

om de volgende reden onontvankelijk:

o Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis §1 van de wet van 15.12.1980.”

Bij arrest nr. 131 387 van 14 oktober 2014 vernietigde de Raad de voormelde beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en verklaarde het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat was ingediend in hetzelfde verzoekschrift, onontvankelijk omwille van de betwiste samenhang tussen beide bestreden beslissingen.

Op 20 oktober 2014 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2014 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 21.11.2013, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door: [...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van art 12 bis §1 van de wet van 15.12.1980:

Art12bis §1,1e paragraaf VW stipuleert " De vreemdeling die verklaart dat hij (zij) zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn (haar) aanvraag indienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post". Betrokkene valt in casu onder art 10, 4°, 2e paragraaf VW : de aanvraag werd ingediend in de hoedanigheid van echtgenote en een aanvraag art 10 dient in het land van herkomst te gebeuren. Betrokkene deed de aanvraag voor een toelating tot verblijf op 21.11.2013 bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats (Ninove) waardoor de aanvraag niet voldoet aan bovenstaande voorwaarde als bepaald in Art12bis §1,1e paragraaf.

Art 12bis paragraaf 2 stipuleert dat in de volgende gevallen de aanvraag gezinshereniging art 10 VW in België kan gebeuren:

Art 12bis paragraaf 2, 1°: Indien betrokkene in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in §2 bewijzen overlegt.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk; echter de A kaart van betrokkene heeft als geldigheidsduur 13.08.2012 en werd na deze datum niet verder verlengd.

Hieruit volgt dat de aanvraag niet voldoet aan bovenstaande voorwaarde als bepaald in Art12bis paragraaf 2,1°.

Art 12bis paragraaf 2, 2°: Indien betrokkene tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een

huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten voor het einde van deze machtiging en voor het einde van deze machtiging alle in §2 bewijzen overlegt.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in illegaal verblijf is en reeds enkele jaren geleden in het huwelijk trad.

Hieruit volgt dat de aanvraag niet voldoet aan bovenstaande voorwaarde als bepaald in Art12bis paragraaf 2,2°.

Art 12bis paragraaf 2, 3°: Indien betrokkene zich bevindt in buitengewone omstandigheden die verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om het op grond van artikel 2 vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in §2 bewijzen overlegt.

Uit de gegevens van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de aanvraag dd 21.11.2013 geen uiteenzetting / motivatie van de buitengewone omstandigheden bevat die een antwoord kan bieden waarom de aanvraag ingediend kan worden bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats, en niet via de bevoegde post in het buitenland.

Hieruit volgt dat de aanvraag niet voldoet aan bovenstaande voorwaarde als bepaald in Art12bis paragraaf 2,3°.

Art 12bis paragraaf 2, 4°: Indien betrokkene tot een verblijf van maximaal 3 maanden is gemachtigd en een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10,§1 eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of indien betrokkene ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10,§1, eerste lid, 7°.

Dit de gegevens van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene in illegaal verblijf is, zij meerderjarig is, en geen kinderen heeft aan wie de status van vluchteling of subsidiaire bescherming werd toegekend.

Hieruit volgt dat de aanvraag niet voldoet aan bovenstaande voorwaarde als bepaald in Art12bis paragraaf 2,4°.

Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van art 12 bis §1 van de wet van 15.12.1980 en de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 21.11.2013 ,2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is bijgevolg onontvankelijk.

Verder dient betrokkene gevolg te geven aan de beslissing van 06 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)"

2. Onderzoek van het beroep

In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 12bis, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert eveneens een kennelijke beoordelingsfout aan.

Ze licht haar enig middel toe als volgt:

"Aangezien Uw Raad eraan herinnerd dat:

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) »

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n "14727, §3.1.3).

Dat het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: " De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen".

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door de individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA,

« La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p.165).

Aangezien, eerste onderdeel, de "motivering" van de bestreden beslissing geen melding maakt van de feitelijke overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen.

Dat er geen melding wordt gemaakt van de stukken die in het administratief dossier van verzoekster aanwezig zijn. Dat er geen melding wordt gemaakt van haar feitenrelaas.

Dat er simpelweg alleen wordt onderstreept dat zij aan geen enkele voorwaarden van artikel 12bis § 1 voldoet. Dat zodoende artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden worden.

Aangezien, tweede onderdeel, de motivering niet adequaat is, met name omdat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt.

Dat Mevrouw M. N. en de heer O. M. sinds 18.7.19 getrouwd zijn.

Dat het onbetwistbaar is dat tegenpartij op de hoogte was dat verzoekster getrouwd was nu de huwelijksakte zich in het administratief dossier van mijn cliënte bevindt.

Dat op 1.07.13 E. V. B., politie inspecteur een verslag van samenwoning heeft opgesteld waarin zeer duidelijk staat dat zowel de naam van Mijnheer O. M. als die van verzoekster op de bel staan.

Dat de buurtonderzoek bevestigd heeft dat mijnheer O. M. en verzoekster met vier kinderen onder een dak wonen.

Dat op 27.11.13 opnieuw een verslag van samenwoning wordt opgesteld maar dit keer door R. V. P. die de eerste verslag bevestigd.

Dat deze beide verslagen in het administratief dossier van mijn cliënte werden toegevoegd zodat het onbetwistbaar is dat tegenpartij op de hoogte was, toen ze haar beslissing op 6.5.14 nam, dat mevrouw M. N. met haar echtgenoot en vier kinderen woonde.

Aangezien de privéleven van verzoekster beschermd word door artikel 8 EVRM.

Dat tegenpartij de situatie van verzoekster had moeten analyseren met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het belang van nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit schendt. Dat tegenpartij niet kon overgaan tot betekening zonder de integratie van Mevrouw M. N. in België in acht te nemen. Aangezien artikel 12 bis §1 aangeeft dat: "[...]"

Dat er duidelijk buitengewone omstandigheden bestaan, met name het familieleven van mevrouw M. Dat het ondenkbaar is voor verzoekster om ook maar tijdelijk terug te gaan naar haar land van herkomst omdat zij degene is die voor de vier kinderen zorgt. Dat haar eigen dochter, K. S. O. T., nog geen drie jaar oud is. Dat bij terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst zowel haar rechten als die van de kleine K. S. O. T. geschonden zouden worden.

Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing, met name het huwelijk van verzoekster met de heer O.M. en het feit dat verzoekster voor vier kinder zorgt waaronder haar dochtertje.

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden. Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538,13.03.2009); »

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet:

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1°[...];

2°[...];

3°[...];

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, [...]

- de kinderen van de vreemdeling [...]

5° [...]

6° [...]

7°[...]"

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België; dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten voor het einde van deze machtiging en hij voor het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet de echtgenote van een derdelander met een onbepaalde machtiging tot verblijf van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. Zo moet een vreemdeling die verklaart zich in een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn aanvraag in principe indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Indien hij zich echter bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, kan hij zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Het gemeentebestuur moet zich dan onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de gemachtigde.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, bij de aanvraag tot gezinshereniging van 21 november 2013, de volgende documenten voorgelegd: een geldig nationaal paspoort van Congo, een uittreksel uit de huwelijksakte, een kopie van een eigendomsakte, een arbeidscontract en loonfiches van haar echtgenoot, een attest van de ziektekostenverzekering, uittreksels uit het strafregister, medische attesten, een attest van het OCMW van Ninove en een positief samenwoonstverslag van 11 december 2013. De stad Ninove heeft daarop om instructies gevraagd aangaande de ontvankelijkheid van de

aanvraag. De gemachtigde nam vervolgens de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de aanvraag onontvankelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, nl. de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekster aan geen enkele voorwaarde van artikel 12*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet voldoet. Vervolgens past de gemachtigde elke afzonderlijke situatie beoogd in artikel 12*bis*, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet *in concreto* toe op de situatie van verzoekster en dit in tegenstelling tot de voorgaande beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf van 6 mei 2014, die vernietigd werd door de Raad. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het enkele feit dat geen melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing van de stukken die in het administratief dossier van verzoekster aanwezig zijn of dat er geen melding wordt gemaakt van haar feitenrelaas, doet hieraan geen afbreuk nu de opsomming van haar feitenrelaas of van alle stukken die in het administratief dossier van verzoekster aanwezig zijn niet noodzakelijk zijn om op rechtsgeldige wijze tot de conclusie te kunnen komen dat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 12*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingssituaties die het indienen van de aanvraag bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats rechtvaardigen. Bijgevolg kan verzoekster niet gevolgd worden in haar stelling dat er geen melding zou gemaakt worden van de feitelijke overwegingen.

Waar verzoekster nog stelt dat er "*simpelweg alleen wordt onderstreept dat zij aan geen enkele van de voorwaarden van artikel 12*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet voldoet*", kan de Raad niet volgen. Deze conclusie was geldig voor de door de Raad vernietigde beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf van 6 mei 2014, doch kan nu niet langer ernstig verdedigd worden, nu de gemachtigde wel degelijk elk van de voorwaarden aan haar concrete situatie heeft getoetst.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

In haar tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag en in haar motivering is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster voert aan dat artikel 8 van het EVRM geschonden is nu onbetwistbaar is dat de gemachtigde op de hoogte was van het huwelijk van verzoekster met de heer O.M. sedert 2009, zoals blijkt uit de huwelijksakte. Ze stipt aan dat twee politie-inspecteurs een positief samenwoonstverslag hebben opgemaakt en dat uit buurtonderzoek blijkt dat verzoekster met haar echtgenoot en vier kinderen onder een dak wonen zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoekster meent dat de gemachtigde haar situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten analyseren en dat geen inmenging is toegestaan in de uitoefening van het privéleven van verzoekster door het openbaar gezag dan voor zover bij de wet voorzien en noodzakelijk voor het belang van de nationale en openbare veiligheid, het economisch welzijn, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid, goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Ze stipt aan dat in de bestreden beslissing hiervan geen melding wordt gemaakt. Verzoekster vervolgt met verwijzing naar artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet dat er duidelijk buitengewone omstandigheden bestaan, met name haar familieleven, nu zij degene is die voor de vier kinderen zorgt. Ze stipt aan dat haar eigen dochter K.S.O.T. nog geen drie jaar oud was op het ogenblik van de bestreden beslissing zodat een terugkeer naar Congo zowel haar rechten als die van haar dochtertje zouden schenden. De gemachtigde heeft geen rekening gehouden met alle relevante gegevens waarvan hij kennis had, met name haar huwelijk en de zorg voor de vier kinderen zodat de motiveringsplicht zou geschonden worden. Ze concludeert met een verwijzing naar rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat geen bevel om het grondgebied te verlaten op automatische manier mag worden gegeven indien er ernstige aanwijzingen bestaan van een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de gemachtigde in zijn bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoekster in het geheel heeft nagelaten bij de aanvraag van 21 november 2013 een uiteenzetting te geven of motivering te voorzien aangaande de buitengewone omstandigheden die een antwoord kunnen bieden op de vraag waarom de aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats en niet via de bevoegde post in Congo. Verzoekster heeft wel stukken aangaande haar huwelijk en samenwoning voorgelegd, doch heeft nergens verklaard dat het omwille van haar echtgenoot of kinderen onmogelijk of buitengewoon moeilijk zou zijn haar aanvraag in te dienen in Congo. Verzoekster voert dus voor het eerst in het verzoekschrift aan dat haar recht op het familieleven wordt geschonden door de bestreden beslissing. Het behoorde tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoekster om de buitengewone omstandigheden in het licht van haar familie- en privéleven bij het indienen van haar aanvraag uiteen te zetten.

Bijgevolg kan in elk geval geen schending van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde worden aangenomen.

Een schending van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten, toch impliceert de thans bestreden beslissing dat verzoekster wordt verondersteld haar aanvraag in haar herkomstland in te dienen. Bijgevolg onderzoekt de Raad de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM).

In casu wordt het gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot en de vier kinderen niet betwist. De drie oudste stiefkinderen van verzoekster, E.O, M. en A. waren respectievelijk 26, 23 en 20 jaar oud op het ogenblik van de bestreden beslissing. Waar het EHRM de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). Nu de Raad vaststelt dat geen van de partijen het gezinsleven met de meerderjarige kinderen betwist, worden ook deze drie stiefkinderen in het onderzoek naar de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betrokken.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster immers een aanvraag indiende voor een toelating tot verblijf en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan is er in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert geen sprake van inmenging door de overheid maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, §. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel

van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer zij een aanvraag voor een toelating tot verblijf op basis van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet indient, houdt dit in dat verzoekster in principe moet voldoen aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag voor een toelating tot verblijf, tenzij de hogere rechtsnorm er zich tegen verzet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing leidt evenmin tot een definitieve verwijdering. De beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, meer bepaald wanneer zij in het bezit is van een visum met het oog op gezinshereniging in België. De bestreden beslissing strekt er slechts toe vast te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch belet verzoekster op geen enkele manier om de rechten op gezinshereniging die zij meent te kunnen laten gelden uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland. De bestreden beslissing verhindert haar aldus geenszins om België opnieuw binnen te komen teneinde hier haar echtgenoot en kinderen te vervoegen indien zij aantoonbaar dat aan alle verblijfsvoorwaarden is voldaan. De bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag.

Verzoekster stipt aan dat zij gehuwd is en de zorg over de vier kinderen op zich neemt en legt in het bijzonder de nadruk op de zorg voor haar driejarig eigen kindje. De Raad wijst op de aanwezigheid van de vader van verzoeksters kind en stiefkinderen. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij, minstens tijdelijk, de rol overneemt van verzoekster, in zoverre hij dit niet al zou doen. Verzoekster toont niet aan dat haar echtgenoot, vader van zijn drie overigens meerderjarige kinderen, niet in staat zou zijn om tijdens haar tijdelijke afwezigheid die kinderen bij te staan. Het weze benadrukt dat de drie oudste meerderjarige kinderen worden geacht op hun eigen benen te staan, in elk geval dat verzoekster geen enkel bijkomend element van afhankelijkheid aanhaalt waarom daar in de specifieke situatie van haar meerderjarige stiefkinderen kan aan getwijfeld worden. Verzoekster toont evenmin aan dat haar minderjarig dochtertje specifieke noden of behoeften zou hebben waaraan enkel zij tegemoet kan komen en niet haar echtgenoot, eveneens vader van het kind. Bovendien kan de Raad verweerder bijtreden waar hij in de nota stelt dat niets belet dat haar driejarige dochter verzoekster vervoegt naar het herkomstland. Het kind is overigens nog niet schoolplichtig.

Uit artikel 12*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde verplicht is de aanvraag om een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste zes maanden na de datum van de indiening van de aanvraag moet volgen. Enkel in bijzondere omstandigheden is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op twaalf maanden gesteld. De beslissing om de termijn met drie maanden te verlengen, dient, *in concreto*, het uitzonderlijk karakter hiervan aan te tonen, verband houdend met de complexiteit van de behandeling van de aanvraag (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.26.3)

Verzoekster mag dus verwachten dat haar aanvraag, ingediend in Congo, zo snel mogelijk wordt behandeld en dat in normale omstandigheden een beslissing omtrent haar aanvraag om een visum gezinshereniging ten laatste zes maanden na de indiening van de aanvraag zal volgen. Verzoekster haalt geen bijzondere omstandigheden aan die op een complexiteit van de aanvraag kunnen wijzen.

Het gegeven dat verzoekster een relatief korte tijd haar meerderjarige stiefkinderen en haar dochtertje niet dagelijks zal kunnen zien, mocht ze ervoor opteren het jongste kind niet mee te nemen, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven tussen verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen. De bestreden beslissing verhindert evenmin dat verzoeksters echtgenoot en haar kinderen haar bezoeken in het land van herkomst tijdens de behandeling van de aanvraag, mocht die behoefte al bestaan voor de meerderjarige stiefkinderen. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot en kinderen en haar gezinsleven met hen verder te onderhouden.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekster, net als haar echtgenoot, op het ogenblik dat zij haar gezinsleven in België opbouwde, wist dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Er moeten derhalve zeer uitzonderlijke omstandigheden worden aangetoond vooraleer een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat kan worden aangenomen. De loutere omstandigheid dat verzoekster in precair verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft en geïntegreerd is, vormt op zich dus geen onoverkomelijke hinderpaal om dit gezinsleven, *in casu* tijdelijk, in het land van herkomst verder te zetten.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar Congo om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog wijst op een gebrek aan analyse in het licht van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt.

In casu worden geen ernstige aanwijzingen op een schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht of van het proportionaliteitsbeginsel aangenomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES